

med de spilleregler for udlicitering, som ministeren har stillet op, er kvaliteten ikke i orden. For vi kan konstatere, at de aftaler, der bliver indgået, et langt stykke hen ad vejen vil hjælpe mange af dem, der har brug for et høreapparat, hvis de i øvrigt ikke har nogen andre former for komplikationer, altså hvis der ikke er andet i vejen, end at høreevnen ganske enkelt er nedsat.

Men i det øjeblik det er lægeligt begrundet og der er andre årsager, der spiller ind, som har betydning for, at man er nødt til at bruge et høreapparat, i de tilfælde er kvaliteten ganske enkelt ikke i orden. Og det er fordi man har glemt at stille det simple krav, som lovforslaget her jo lægger op til: at hvis private skal ind på markedet – og det mener Fremskridtspartiet at de skal – skal det være sådan, at garantien for kvaliteten skal være til stede ved, at det er en audiolog, der vurderer, dels hvad årsagen til hørenedsættelsen er, dels hvad der skal til for at kompensere for den, og dels præcis hvilket apparat der skal til.

Så kvaliteten, den kvalitet, som regeringen og specielt Socialdemokratiet jo længe har talt om, er til stede i det her lovforslag, men derimod ikke i regeringens egne, foreløbige vedtagelser. Og derfor står jeg helt uforstående over for, at Socialdemokratiet ikke er i stand til at følge Fremskridtspartiet og støtte forslaget her. For det, vi i Fremskridtspartiet ønsker, er ganske enkelt, at kvaliteten skal være til stede, og at borgeren får mulighed for selv at vælge sin leverandør, og at der dermed kommer sund og god konkurrence ind på markedet.

Og når vi taler om konkurrence, så har jeg stillet et spørgsmål til ministeren med hensyn til, at Konkurrencerådet jo har givet udtryk for, at det er uholdbart, at der ikke er fri konkurrence på området, og at Konkurrencerådet direkte har anbefalet, at der gives et beløb i tilskud – f.eks. 2.500 kr., som man skriver – for at der kan blive et i hvert fald tilnærmelsesvis frit valg på området.

Det har jeg så sendt videre til socialministeren og bedt ministeren om at kommentere, men ministerens svar er et ikkesvar, for ministeren remser bare op, hvad det er, Konkurrencerådet har sagt, og så svarer ministeren i øvrigt, at man i regeringen har nedsat et udvalg, som skal se på det. Men det lovede ministeren jo sådan set også både for 2 år siden og for 1 år siden, og nu lover ministeren det så igen.

Så spørgsmålet er: Gad vide, hvornår det udvalg bliver nedsat, hvis man da overhovedet har tænkt sig at nedsætte det?

Det er ganske utilfredsstillende, at ministeren på den måde bliver ved med at trække det her forslag og det her område i langdrag. Det er ikke rimeligt over for de borgere, som reelt har et problem med nedsat hørelse, og som derfor ikke, i hvert fald i nogle tilfælde, er i stand til at varetage deres arbejde og derfor bliver sygemeldt – hvilket er en ganske alvorlig udgift for det offentlige – og måske endda bliver afskediget fra deres arbejde og skal gå arbejdsløse i ganske lang tid.

Men den kassetænkning, der finder sted, er åbenbart vigtigere end borgernes ve og vel og vigtigere end det overordnede, at hvis man fjerner de her ventelister – og det ville det her forslag være en stærkt medvirkende årsag til – så ville man i den sidste ende spare ganske betydelige summer. Og derfor skal jeg opfordre partierne til at støtte det her forslag, således at forholdene på dette område kommer til at hænge sammen på en både økonomisk og kvalitetsmæssigt forsvarlig måde.

Kirsten Jacobsen (FP):

Da jeg på Fremskridtspartiets vegne første gang fremsatte det her forslag, var der stor forståelse for, at vi måtte få gjort noget alvorligt ved de lange ventelister. Og der var et positivt udvalgsarbejde, som medførte, at SF mandede sig op og sagde, at hvis der ikke blev gjort noget, ville de stemme for Fremskridtspartiets forslag.

Så lavede man noget, og vi lod os dengang besnakke med hensyn til, at det, man ville lave, var noget, der ville hjælpe. Det viste sig imidlertid, at det ikke hjalp. Og de tal, vi har fået om, hvordan ventetiderne er, og om, at de er faldende, er mere end mangelfulde – for ikke at sige, at de er ukorrekte.

Jeg står her med Ældre Sagens blad nr. 2 fra 1998, og dér er der på side 7 en oversigt over ventetiderne på hørecentralerne. Dér er udviklingen fra februar 1996 til august 1996, til januar 1997 og til januar 1998 skitseret, og deraf vil man kunne se, at alene fra januar 1997 til januar 1998, altså i det år, hvor regeringen egentlig skulle have forbedret situationen, skete der en gennemsnitlig forøgelse af ventetiden fra 6,75 måneder til 10,25 måneder, og de længste ventelister er igen oppe at runde de 18 måneder.

Det er en uholdbar situation, at vi har borgere gående rundt, som mister deres arbejde, for-